

ler ikke Maalet med det Andragende, der her foreligger. Den højtærede Minister erkendte jo selv, at han havde en ret stærk Sympati for Sagen, og han havde, forekommer det mig, en ret stærk Følelse af, at der var sket Manden Uret. Det er let forstaaeligt for enhver, naar man ved, at medens hans Jord kun er beregnet til en Pris af 800 Kr. pr. Td. Land, er Jorden umiddelbart ved Siden af samtidig solgt til en Pris af mellem 2,000 og 2,500 Kr. pr. Td. Land. Alligevel er det ikke det, som har været værst for Manden, idet han erklærer, hvad der udtrykkelig staar i Ansøgningen, at hvis man vilde nøjes med at tage den Jord, som laa vestlig for hans Overkørsel og lige ud for Indkørselen til hans Gaard, vilde han give Banerne den Jord gratis. Hyad der volder ham særlig Ulempe, er, at man flytter hans Led Øst paa, hvorved han faar en Omvej. Dog er det heller ikke Omvejens Længde, han beklager sig over, men det, at den afskærer ham Udsigten til det Led, som er af saa stor Betydning for ham, dels for hans daglige Færdsel til og fra den Mark paa de 40 Tdr. Land, der ligge Syd for Banen, og dels for den Færdsel, der følger af, at den paagældende Vej, som jeg sidst sagde, er baade Kirke-, Skole- og Møllevvej for ham. Det forekommer mig, at naar Indstillingen gaar ud paa, at Sagen henvises til nærmere Undersøgelse af Ministeren, foreligger der slet ingen af de Farer, den ærede Minister skildrede i Retning af en Slags Overtaksation enten fra Folketingets eller fra Ministerens Side. En saadan Undersøgelse maatte dog kunne iværksættes, og naar vi vedtage det, er det ikke dermed sagt, at vi komme til at optræde som en Overtaksationskommission. Det indlade vi os ikke paa her. Vi have kun faaet det Indtryk, som jeg ogsaa har en Følelse af, at den højtærede Minister har, at den Sag kunde trænge til Undersøgelse. Hvis den højtærede Minister efter en saadan Undersøgelse kom til det Resultat, at det var — jeg bruger et stærkt Udtryk — en skrigende Uretfærdighed, der var sket, var det ogsaa rimeligt, om man fandt en eller anden Maade at raade Bod paa Uretfærdigheden paa.

Der er noget paafaldende ved den Erstatning, som ydes Manden i Form af 1,000 Kr., naar Mænd, der særlig kende til Ejendomsforholdene paa den Plads, nemlig Kredittoreningens Repræsentant, som bor i samme Sogn, og Ejendoms-skyldvurderingsmændene i samme Sogn, vurderer Skaden i Handel og Vandel til

5,000 Kr. Jeg skal, som jeg sagde sidst, ikke gøre mig til Dommer i den Sag og afgøre, om det ene eller det andet er det absolut rigtige, men det forekommer mig, at det umiddelbare Indtryk, man faar af Sagen, er det, at selv om Manden heller ikke efter en fornyet Undersøgelse vil faa de 3,000—4,000⁰⁰Kr. mere, som han efter sin Mening skulde have, taler dog al Rimelighed for, at Erstatningen bør blive betydelig større end den, der er tilfalden ham. Jeg vil derfor meget henstille til den højtærede Minister, om han dog ikke her kunde tage imod en Indstilling, der blot gaar ud paa, at Sagen undersøges.

Ordføreren (Nørhøve): Det var med stor Glæde, jeg forleden Dag hørte Ministeren for offentlige Arbejder udtale sin Velvillie overfor de Andragender, som Udvalget eller Udvalgets Flertal foreslaar at henvise til Ministeren. Jeg finder kun Anledning til at gøre et Par Bemærkninger vedrørende et Par af Indstillingerne som Tilknytning til de Betæneligheder, den højtærede Minister fremkom med, navnlig overfor Jegindø Kommune med Hensyn til Broen mellem Øen og Thyholm. Det var netop den samme Betænelighed, som Udvalget havde haft, idet det mente, at det vilde blive svært for Jegindø Kommune at afholde de Udgifter, der ere forbundne med Broens Opførelse, og som ville blive paalagte dem, deriblandt navnlig Vedligeholdelsesudgifterne. Jeg motiverede netop ogsaa min Henvi-sning af Sagen til Ministerens Overvejelse dermed, at Ministeren maatte overveje dette Forhold og søge at forhandle med Sogneraadet og Beboerne om, hvor vidt de turde paatage sig denne Udgift, idet man bestemt maatte hævde overfor dem, at naar de fik Broen anlagt, maatte de paatage sig den fremtidige Vedligeholdelse, og at den kunde blive meget vanskelig. Det kunde ikke nytte i Fremtiden at komme til Statskassen; de maatte nøjes med Halvdelen af Anlægsudgifterne, som er den almindelige Hjælp herfra. Finansudvalget har jo ment noget lignende som det ærede Medlem fra Mors (Markvorsen), der udtalte, at Øens Beboere havde overvejet Stillingen og var paa det rene med, hvad de gik med til, og da vi her holde paa Selvstyre, mener jeg ogsaa, at det for en stor Del kan overlades til Jegindø Sogneraad og Beboere. Kun maa man gøre dem opmærksomme paa det Ansvar, de paatage sig.

I Anledning af den højtærede Ministers Betæneligheder overfor Skødstrup